

dog ikke, hvis man har en såkaldt gyldig grund til at sige op.

Karantæne efter rådighedsreglerne kan anskues ud fra almindelige forsikringsprincipper. En forsikringstager får normalt ikke dækket en skade, som han forsætligt selv er skyld i, og en forsikringstager har pligt til at begrænse skaden mest muligt. Men da karantænerne også på dette område i almindelighed bliver opfattet som en sanktion, vil jeg kort gennemgå dem her.

For det første: Siger man sit job op, eller ophører man i et jobtilbud, får man 5 ugers karantæne. Ophør inden for den første uge i et formidlet arbejde og et tilbud medfører dog kun én uges karantæne. Afslår man formidlet arbejde, medfører det én uges karantæne, og det samme gælder ved manglende medvirken til udarbejdelse af en individuel handlingsplan samt ved afslag på tilbud i den 2-årige dagpengeperiode. Alle karantæner bortfalder, hvis de ikke er afviklet inden for 9 måneder.

Endelig skal det nævnes, at medlemmer, som er i aktivperioden eller er omfattet af ungeindsatsen, mister retten til dagpenge, hvis de ikke vil medvirke til at udarbejde en handlingsplan eller en uddannelsesplan, eller hvis de afslår et tilbud. For igen at få ret til dagpenge skal medlemmet have 52 ugers beskæftigelse inden for 3 år. Dagpengeretten mistes også, hvis et medlem to gange inden for 12 måneder afslår eller ophører i et job eller et tilbud, og for igen at kunne modtage dagpenge skal medlemmet have mindst 300 timers arbejde inden for 10 uger.

Jeg vil herefter gå over til spørgsmålet om medlemmernes retssikkerhed i forbindelse med sanktionerne i dagpengesystemet, og jeg vil her på ny minde om, at vi ikke taler om straffe efter straffeloven, men om at udbetalingerne fra forsikringen i visse tilfælde suspenderes, eller at forsikringen falder væk på grund af medlemmernes forhold.

Afgørelsen om disse konsekvenser træffes i et administrativt system, hvor medlemmets arbejdsløshedskasse er første instans. Kassen kan fastsætte sanktion for uagtsomt forhold, dvs. 37 timers karantæne, samt ikende karantæner m.v. efter rådighedsreglerne. Arbejdsløsheds-kassen har imidlertid ikke kompetence til at fastsætte sanktion for et svigagtigt forhold. Hvis kassen finder, at medlemmet har begået svig, skal sagen forelægges for Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen med indstilling om,

hvilken afgørelse der skal træffes, og det er således kun direktoratet, der som første instans kan træffe afgørelse om, at medlemmet har begået svig, og fastsætte sanktion som følge heraf.

Alle afgørelser, der træffes af a-kassen kan uden formkrav eller omkostninger påklages til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, og på samme måde kan alle afgørelser, der træffes af direktoratet både som ankeinstans og som første instans, indbringes for Arbejdsmarkedets Ankenævn som højeste administrative klageinstans. Både direktoratet og ankenævnet er som offentlige forvaltningsmyndigheder omfattet af forvaltningslovens regler. Arbejdsløshedskasserne er derimod ikke direkte omfattet af forvaltningsloven, men der er administrativt fastsat regler med tilsvarende krav til kassernes sagsbehandling og afgørelser. Det betyder, at spørgsmålet om sanktioner i alle instanser behandles skriftligt, og at der træffes begrundede afgørelser efter indhentelse af relevante oplysninger og partshøring.

I øverste instans, altså Arbejdsmarkedets Ankenævn, træffes afgørelsen af et kollegium på fem personer. Formanden skal ved udnævnelsen opfylde betingelserne for at være landsdommer eller have mindst 3 års ansættelse i en tjenestemandstilling med kongelig udnævnelse, og arbejdsmarkedets parter, DA og LO, har hver udpeget ét af de øvrige medlemmer.

De sidste to medlemmer er udpeget af arbejdsministeren efter forhandling med henholdsvis justitsministeren og socialministeren.

Man skal være opmærksom på, at forvaltningsmyndighedernes afgørelse er undergivet domstolskontrol. Et medlem, der er blevet ikendt en sanktion i dagpengesystemet, har derfor altid adgang til at indbringe spørgsmålet om sanktionens lovlighed og rigtighed for de almindelige domstole.

Det er sammenfattende min klare opfattelse, at der ikke er noget grundlag for bekymring for medlemmernes retssikkerhed. Kassernes og direktoratets afgørelse kan uden udgift for medlemmerne hurtigt og ubureaukratisk ankes til Arbejdsmarkedets Ankenævn, som med sin sammensætning er velegnet til at træffe de juridisk korrekte og rimelige afgørelser på området.

Som jeg antydede allerede i starten af min redegørelse, har jeg ingen illusion om, at vi har etableret det bedste system, som altid medfører juridisk perfekte og millimeterretfærdige afgø-